

РЕШЕНИЕ

№ 9387

гр. София, 18.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 19.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5646** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Л. Г. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. З. Д. - САК, срещу Решение № 1040-21-242/08.05.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № 214-00-3828-3/04.04.2024г. на Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град, с което е отказано отпускането на обезщетение за безработица.

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма и съдържание. В съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт по чл.118, ал.1 от КСО и при липса на отрицателни процесуални и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По същество, жалбоподателят оспорва административният акт, като материално незаконосъобразен, постановен в противоречие с административно-производствените правила и целта на закона. Изразява несъгласие с изводите на АО, че компетентна институция за изплащане на парично обезщетение за безработица се явява институцията в Република И.. Подробни аргументи излага относно тълкуването на европейското законодателство в областта на социалното осигуряване, в частност на Регламент (ЕО) № 883/2004 и Регламент (ЕО) № 987/2009. Позовава се на легална

дефиниция на понятието "пребиваване" и „престой“, съдържаща се в чл.1 от Регламент №883/2024г. Акцентира се, че жалбоподателя е „престоявал“ в И., по времето, когато е работил там, но категорично винаги е „пребивавал“ в Република България. Излагат се твърдения, че органът не е изследвал конкретната фактическа обстановка, а е дал само принципни отговори на поставените въпроси. Искане се отмяна на оспореното решение, с което е потвърдено решението.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. Д. поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Подробни съображения излага в представени писмени бележки от 09.01.2025г. Претендира разноси по представен списък.

Ответната страна - Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В представени писмени бележки от 19.12.2024г. изразява становище за неоснователност на жалбата по аргументи, аналогични с изложените в оспорваният акт.

Съдът, като обсъди съображенията на страните и доказателствата по делото намери следното:

С оспореното решение е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-455/22.04.2024г. и 1012-21-456/23.04.2024г. на Л. Г. Б. срещу Разпореждане № 214-00-3828-3/04.04.2024г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО с мотива, че съгласно чл. 65, ал. 1 от Регламент № 883/2004г, обезщетението за безработица се предоставят от институцията в държавата по пребиваването му по време на последната заетост.

От писмените доказателства в административната преписка се установяват непротиворечиво следните факти, за които между страните няма спор:

Разпореждане № 214-00-3828-3/04.04.2024г. на Ръководителя на осигуряването за безработица е издадено в производство по реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, буква „б“ от КСО.

Жалбоподателя е подал заявление на вх. № 107-02-0279/28.02.2024г., чрез Дирекция "Бюро по труда - С." с молба за отпускане на обезщетение за безработица, като в последното е декларирал, че последната му трудова заетост е в И.. Към заявлението жалбоподателят е подал и декларация за определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65 (2) от Регламент № 883/2004г. В декларацията Б. е декларирал, че е упражнявал трудова дейност в И. в периода 09.06.2016г. до 23.02.2024г. Към заявлението Л. Б. е приложил и регистрационна карта, както и документи от И..

С разпореждане № 214-00- 3828-1 от 14.03.2024 г. на осн. чл. 54г, ал. 4 от КСО производството е било спряно до получаване на информация от компетентната институция на И. за осигурителен стаж и осигурителен доход и до получаване на необходимата информация от компетентната институция на И. във връзка с прилагане на разпоредбите на международен договор, по който РБ е страна или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност.

На 14.03.2023г. от ТП на НОИ – С. град е изпратено чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESSI/ между държавите членки на ЕС и ЕИП до компетентната институция на И., С. U001CB /Искане за осигурително досие/, С. U003 /Искане за информация за заплатата/, както и приложените от жалбоподателя документи.

В отговор, чрез EESSI, от компетентната институция на И. на 03.04.2024 г. са получени С. U017 /Осигурително досие/ и С. U004 /Информация за заплатата/. В

получения С. U017 са удостоверени следните периода на осигурена заетост: от 16.07.2016 г. до 01.10.2020 г. вкл., от 02.10.2020 г. до 17.06.2021 г. вкл. и от 18.06.2021 г. до 23.02.2024 г. вкл. След подаването на данните с нарочно разпореждане производството е възобновено.

С разпореждане № 214-00-3828-3/04.04.2024г. на Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град, на осн, чл. 54ж, ал. 1 от КСО и във вр. с чл. 11, пар. 3, б. “а” и чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) 883/2004г., е отказано да бъде отпуснато парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО.

Разпореждане № 214-00-3828-3/04.04.2024г. е оспорено по административен ред и с оспорваното в настоящото производство Решение № 1040-21-242/08.05.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. – град е отхвърлена жалбата на Л. Б..

За да отхвърли жалбата като неоснователна административният орган сочи, че жалбоподателят е живял в И. за дълъг период от време, като е осъществявал дългосрочна и стабилна трудова дейност за периода от 2016 г. до 2024 г. - 7 години, 7 месеца и 7 дни. В България за Б. нямало подавани уведомления за сключване на трудови договори с български работодатели след 2016 г. и не били подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, за осигуряване в България. Позовавайки се на съдебната практика на Съда на ЕС административният орган е изложил аргументи, че наличието на “стабилна/дългосрочна/“ заетост се явява главният критерий при определяне държавата по пребиваване по време на последната заетост за целите на преценка правото на обезщетение за безработица. Когато работникът имал стабилна/дългосрочна работа в държава-членка била налице презумпция, че той пребивава в тази държава. В случая според органа “стабилна/дългосрочна/“ заетост е заетостта в И., което можело да обоснове извод, че пребиваването по смисъла на европейските регламенти не е в България. Заклучил е, че при тези данни не може да се приеме, че жалбоподателят попада в обхвата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004, според който отговорността за изплащане на обезщетение за безработица се прехвърля от държавата по последна заетост (компетентна по правилата на чл. 11 § 3. б. “а“ от същия регламент) върху държавата по пребиваване. Според административният орган за да е налице такава хипотеза текстът на нормата изисква безработното лице по време на последната си дейност, като заето или като самостоятелно заето лице, да е пребивавал в държава-членка, различна от компетентната държава-членка, като в случая компетентната държава е И. и да продължава да пребивава в тази различна държава-членка или да се е завърнало в нея. Органът е заключил, че не може да се приеме, че завръщайки се в България жалбоподателят се е завърнал в държавата си по пребиваване, а всъщност е променил местонахождението си, след приключване на дълготрайната си заетост в И., като се е завърнал в държавата си по произход, но не и по пребиваване.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните писмени доказателства от жалбоподателя – копие от нот. акт, удостоверение за постоянен и настоящ адрес; заверен превод на У1, изд. от Министерство на социалната защита на И.. По искане на жалбоподателя в хода на съдебното производство са разпитани свидетелите Л. К. и Ф. Н.. В показанията си Л. К. потвърждава, че жалбоподателят често си е идвал в [населено място], в притежавания от него апартамент, като през цялото време, докато е бил в И. го е поддържал, както и обстоятелството, че е имал намерение да се върне в България. В идентичен смисъл са и показанията на св.Н.. Съдът приема показанията на свидетелите, които са

непротиворечиви и взаимнодопълващи се.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество същата е основателна.

На първо място съдът намира, че обжалваното решение и разпореждане, което е потвърдено с него, са издадени от компетентни органи. Разпореждането е постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО, отговаря на формата, утвърдена от ръководителя на НОИ, съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО. Обжалваното решение е издадено от компетентен орган – Директор на ТП на НОИ, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. То отговаря на изискванията за съдържание на административен акт, съгласно 117, ал. 5 от КСО, вр. чл. 59 от АПК – в писмена форма е, съдържа данни за наименование на органа, който го издава, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. Ето защо съдът намира, че е издаден валиден административен акт, който отговаря на формалните изисквания на закона.

Съдът намира, че разпореждането и потвърждаващото го решение са издадени в противоречие на материалния закон.

Съгласно чл. 54ж, ал. 1 от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по КСО или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда. Според ал. 3 на същата разпоредба паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до териториалното поделение на Националния осигурителен институт подадено по електронен път с квалифициран електронен подпис или с персонален идентификационен код в Националния осигурителен институт, или на хартиен носител в съответната дирекция "Бюро по труда".

В настоящия случай липсва спор по фактите. Липсва спор също така, че жалбоподателят е безработно лице и следва да получава парично обезщетение за безработица. Спорният по делото въпрос между страните е определянето на държавата, чиято институция е компетентна да отпусне поисканото със заявлението парично обезщетение за безработца, след като последната заетост на жалбоподателя е била на територията на И.. С оспореният в настоящото производство акт

административният орган приема, че държавата на пребиваване на жалбоподателят е И., поради което и НОИ не е компетентната институция по отпускането на парично обезщетение за безработица.

Република България като държава-членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите-членки на Съюза. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящия момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Към правилата за отпускане и определяне на обезщетения, обуславящи клоновете на социалната сигурност, сред които са и обезщетенията за безработица намира приложение Регламент (ЕО) № 883/2004г. (чл. 3, § 1, б. з). В чл. 2, § 1 на Регламента се предвижда, че същият се прилага към граждани на държава-членка, лица без гражданство и бежанци, които пребивават в държава-членка, които са или са били подчинени на законодателството на една или повече държави-членки, както и към членовете на техните семейства и към преживелите ги лица.

В настоящия случай е безспорно, че жалбоподателят е гражданин на Република България, т.е. на държава – членка на ЕС, поради което е и лице, спрямо което намира приложение Регламент (ЕО) № 883/2004г.

Регламент (ЕО) № 883/2004г. урежда и механизмът на координация на системите за социална сигурност, в който се включват и обезщетенията за безработица като същият се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. В чл. 11, § 1 регламентът определя, че лицата, за които той се прилага, се подчиняват на законодателството само на една държава-членка и това законодателство се определя по реда, уреден в самия регламент. Общото правило за определяне на приложимото законодателство, валидно и по отношение на обезщетенията за безработица, е формулирано в чл. 11, § 3. В буква "а" от тази разпоредба е посочено правилото, касаещо наетите лица /какъвто е бил жалбоподателя/, и това правило гласи, че спрямо лице, осъществяващо дейност като наето или като самостоятелно заето лице в една държава-членка се прилага законодателството на тази държава-членка. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата-членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004.

Съгласно чл. 65, § 2 от Регламента напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава-членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата-членка по пребиваване. Без да се засяга член 64, напълно безработно лице може, като допълнителна мярка, да се постави на разположение на службите по заетостта в държавата-членка, в която то последно е осъществявало дейност като заето или като самостоятелно заето лице.

Безработно лице, без да е пограничен работник, което не се върне в неговата държава-членка по пребиваване, се поставя на разположение на службите по заетостта на държавата-членка, чието законодателство за последно е било подчинено.

В чл. 65, § 5 от Регламент (ЕО) № 883/2004 е предвидено, че: а) Безработното лице по първото и второто изречение на параграф 2 получава обезщетения в съответствие със законодателството на държавата-членка по пребиваване както ако спрямо него се е прилагало това законодателство по време на последната му дейност като заето или като самостоятелно заето лице. Тези обезщетения се предоставят от институцията по пребиваване. б) Въпреки това, работник, без да е пограничен работник, на когото са били отпускани обезщетения за сметка на компетентната институция на държавата-членка, на чието законодателство е бил подчинен при завръщането с в държавата-членка по пребиваване първо получава обезщетения в съответствие с член 64, като получаването на обезщетения в съответствие с буква а) се спира за периода през който той получава обезщетения съгласно законодателството, на което последно е бил подчинен.

При тази правна рамка, от съществено значение се явява определянето на две понятия – компетентна държава-членка и държава-членка по пребиваване. Относно първото понятие вече се посочи, че това по принцип е държавата, в която лицето осъществява дейност като наето лице. В конкретния случай няма спор, че това е И.. В случаите на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 компетентна става държавата-членка по пребиваване.

За определяне на държавата по пребиваване е необходимо на първо място да се изясни съдържанието на понятието пребиваване. Определение на това понятие е дадено в чл. 1, б. "й" от Регламент (ЕО) № 883/2004, където се посочва, че "пребиваване" означава мястото, където лицето обичайно пребивава, за разлика от понятието "престой", което регламентът определя като временно пребиваване (чл. 1, б. "к"). От своя страна правилата (елементите) за определяне на пребиваването са уредени в чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 по прилагането на т. нар. основен регламент – Регламент (ЕО) № 883/2004. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 при различия в становищата на институциите на две или повече държави-членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага основният регламент, тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната и информация относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват: а) продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки; б) положението на лицето, включително: i) естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост; ii) семейното положение и роднинските връзки на лицето; iii) упражняването на неплатена дейност; iv) когато става въпрос за студенти, източникът на техните доходи; v) жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му; vi) държавата-членка, в

която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане (§ 1). Когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в параграф 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице (§ 2).

Съдът намира, че разпоредбата на чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 урежда критериите, въз основа на които следва да се определи пребиваването на всяко едно лице и които следва да се приложат от всяка държава-членка по принцип при определяне на обичайното пребиваване на лицето. Целта на разпоредбата е уеднаквяването на критериите, въз основа на които държавите-членки определят мястото на обичайно пребиваване на едно лице.

В случая не се спори от страните, че Л. Б. е упражнявал трудова дейност в периода 16.07.2016 г.- 01.10.2020г., вкл. от 02.10.2020г. до 17.06.2021г. вкл. и от 18.06.2021г. до 23.02.2024г., като наето лице в И. и извършването на тази дейност безспорно е налагало той да живее в тази държава. Завръщането му в държавата по произход, както и че дейността, която е изпълнявал като заето лице в друга държава от ЕС е била с прекъсвания се потвърждава и от ответника. Самият Б. е декларирал относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65 (2) от Регламент № 883/2004, един и същ настоящ, постоянен адрес, и адрес за кореспонденция в [населено място],[жк], [жилищен адрес] а видно от приложения нотариален акт, апартаментът на този адрес е негов, получен по дарение. От гласните доказателствени средства се установява, че е живеел в И. под наем именно с цел да работи и по този начин да осигури финансови средства, както и че се е завръщал в България по време на отпуск и по празниците. Това несъмнено води до извод, противно на изложеното от административния орган, че престоят на Л. Б. по време на трудовата му дейност в И. само по себе си не води до извод, че това е държавата на пребиваване на жалбоподателя.

Според съображение 9 от Решение № U2 от 12 юни 2009 година относно обхвата на член 65, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на правата на обезщетения за безработица на напълно безработни лица, които не са погранични работници и които по време на последната си дейност като заети или самостоятелно заети лица са пребивавали на територията на държава-членка, различна от компетентната държава-членка, се посочва следното: "Въпреки че понастоящем това е приемливо за пограничните работници и някои други категории работници, които също запазват близки отношения с държавата си на произход, то не би било приемливо, ако поради твърде широко тълкуване на понятието "пребиваване" се наложи приложното поле на член 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 да бъде разширено до всички лица, които осъществяват определена относително стабилна дейност като заети или самостоятелно заети лица в

определена държава-членка и са оставили семействата си в държавата си на произход". Посоченото становище на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност обаче не води автоматично до извод, че щом лицата имат относително стабилна (дългосрочна) заетост в държава-членка, различна от държавата им по произход, то това изключва възможността последната да се явява и държава на пребиваване. Напротив, в т. 3 от диспозитива на това решение изрично е посочено, че за целите на прилагането на настоящото решение държавата на пребиваване се определя в съответствие с член 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Това означава, че за всеки конкретен случай следва да се определи, доколко местоживеенето на роднините на лицето оказва влияние на центъра на жизнените му интереси.

В случая, въпреки че Л. Б. е работил и във връзка с това и живял в И., той е запазил много тесни връзки с България като негова държава на пребиваване, което обстоятелство се потвърждава и от събраните доказателства по делото. Следва да се подчертае, че не са ангажирани никакви доказателства от страна на органа, доказващи пребиваване или връзка с държавата И. след приключване на трудовата дейност на територията ѝ.

Съобразявайки цитираните до тук правни норми от Регламент (ЕО) № 883/2004 и Регламент (ЕО) № 987/2009, съотнесени към установените по делото факти, настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай мястото на обичайно пребиваване на жалбоподателя е България и са налице предпоставките за приложение на чл. 65, § 2 и § 5, буква а) от Регламент (ЕО) 883/2004. Това следва от факта, че през целия период, той е имал регистриран постоянен адрес в България, поддържал е собствено жилище в България, прибирал се е по време на отпуските и е споделял намерения да се завърне постоянно в страната. От това следва, че престоят му в И. е бил единствено във връзка с трудовата му заетост. Той е нямал трайни интереси и връзки в тази държава и тя не може да се приеме за държава на пребиваването му. Неприложимо в случая е определението по дело С-30/2022г. на СЕС, което касае различен случай с различна фактология относно страната по делото.

Приложимото законодателство в настоящия казус е това на държавата-членка по обичайното местопребиваване на оспорвания, на която държава той е и гражданин, а именно- законодателството на Република България. Именно Република България се явява компетентна държава. Обезщетението за безработица, претендирано от Л. Б., правилно е поискано именно по реда и при условията на действащото българско законодателство, в съответствие с приложимите европейски регламенти за това.

В този смисъл е и т. 3 от Решение № U3 от 12.06.2009 г. на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, съгласно която, ако при отсъствието на каквото и да е трудово-правно договорно отношение, дадено лице вече не поддържа никаква връзка с държавата-членка на заетост (например понеже трудово-правното договорно отношение вече е прекратено или срокът му е изтекъл), то се разглежда като напълно безработно в

съответствие с член 65, параграф 2 от посочения регламент, а обезщетенията се предоставят от институцията по местопребиваване.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са неправилни, като постановени в нарушение на закона, и следва да бъдат отменени. Доколкото естеството на акта не позволява делото да се реши по същество, същото следва да се върне като преписка на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО за ново произнасяне по заявлението на Л. Г. Б. при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, които са своевременно поискани, реално направени и доказани по основание и размер. Следва ТП на НОИ С.-град да бъде осъдено да заплати на Л. Г. Б. направените по делото разноски в размер на 500 лева, представляващи адвокатско възнаграждение.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Г. Б., ЕГН [ЕГН], Решение № 1040-21-242/08.05.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-3828-3/04.04.2024г. на Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град, с което му е отказано отпускането на обезщетение за безработица.

ОТМЕНЯ Разпореждане № 214-00-3828-3/04.04.2024г. на Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град.

ВРЪЩА преписката на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО при ТП на НОИ – С.– град за ново произнасяне по Заявление 28.02.2024 г. на Л. Г. Б. за отпускане на парично обезщетение за безработица, съобразно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.- град да заплати на Л. Г. Б., сумата от 500 лева, представляващи разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14—дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: